

Núm. 385 - Any 93 - Juliol/Agost de 2026

Butlletí de la SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc



5 ANYS DE LA SECCIÓ JOVE

ÍNDEX

Portada	— La Secció Jove al cim del Mont Perdut, foto de Martí Bailac
02	— Calendari
03	— La Secció Jove, un gran regal de futur per a la SEAS, per Romi Porredon
04	— Cinc anys de muntanya, cinc anys de la família de la Secció Jove, per Adrià Esteban
08	— Marxa «Travessa del Montseny» camí de la 50a edició. Un llarg camí, per Pep Molinos
11	— Travessant els Pirineus (IV): de Bagnères de Luchon a Esterri d'Àneu, per Borja Guijarro
14	— Activitats de la SEAS dels mesos d'abril i maig de 2026
15	— Informació de la SEAS

CALENDARI

— 3 al 5 de juliol

Sortida de Pirineu a la vall de Cardós (Pallars Sobirà) amb excursions a l'estany de Certascan, pic de la Coma del Forn i ruta dels ponts medievals de la vall de Cardós, fent estada a l'Hotel Cardós de Ribera de Cardós

— 11 i 12 de juliol

Sortida de Veterans Camats-Pascual a les valls d'Àneu (Pallars Sobirà) amb excursions al pic de Lo Pinetó i el de Quartiules, i passejada botànica d'Esterri a Escalarre, fent estada a l'Hotel Castellarnau d'Escaló

— 11 i 12 de juliol

Sortida de la Secció Jove

— 17 al 19 de juliol

Sortida de la SEAS +35 al cim del Maupàs (Pirineu aragonès)

— 18 i 19 de juliol

Sortida de la Secció Jove

— Festa Major

Participació de la Secció Jove en el GeoSEAS i amb una barraca durant la Festa Major

— 6 al 9 d'agost

Sortida de la SEAS +35 a Gavarnie (Pirineu francès)

— 20 al 31 d'agost

Sortida de la Secció Jove a Noruega per celebrar el 5è aniversari de la seva creació

— 15 de setembre

Finalització del període de presentació de fotografies per al concurs fotogràfic

— 26 de setembre

Sopar de Motxilla al Pati del Roure de l'Ateneu. Durant el sopar es procedirà a elegir la millor foto del concurs fotogràfic per votació popular i posteriorment es lliuraran tots els premis

Normativa dels articles per al Butlletí

El Butlletí dedicarà un màxim de 5 planes per cada article. Així, un article haurà de tenir a tot estirar 1.800 paraules (9.300 caràcters sense espais), comptant amb l'espai reservat per a una imatge per plana. L'article ha d'estar en format Word sense editar i les fotografies s'han d'enviar per separat de l'article.

LA SECCIÓ JOVE, UN GRAN REGAL DE FUTUR PER A LA SEAS

Romi Porredon

Fa cinc anys a la junta de la SEAS estàvem preocupats. La piràmide d'edats només creixia cap amunt i patíem pel futur de la secció. Prou que havíem fet intents de parlar amb els joves del CAU i de l'Esplai per interessar-los en el món del muntanyisme. Fins havíem iniciat una activitat, «Sortides amb famílies», per mirar d'atraure pares i fills, però va durar poc i tampoc va reeixir...

Tot d'una, érem a les acaballes de la temporada 2020-2021, concretament a la Junta del 7 de juny, la Carla i la Laura Poll i la Maria Concellón es van presentar per exposar-nos la intenció de formar part de la SEAS com a grup jove perquè els apassionava la muntanya. Deien que eren una colla d'unest persones que n'estaven convençudes i demanaven què els calia fer i també la nostra ajuda.

No cal dir que a tota la Junta se'ns va eixamplar el cor. No ens acabàvem de creure el que estàvem escoltant. Era un regal inesperat i tan desitjat de feia tant de temps! Era una pluja d'estels, el mannà miraculós.

La resposta, evident, va ser portes obertes i tota l'ajuda que els fes falta. Per fi s'albirava un nou futur. De seguida, es van incorporar a la Junta de juliol i a la temporada següent ja van iniciar les sortides amb un recorregut brillant i compromès, que no ha parat de créixer i de refermar-se com un grup ferm i consolidat. Les seves

aportacions han estat substancials per a la nostra secció: han projectat i posat al dia la SEAS a les xarxes socials (gràcies Martí Bailac!), han col·laborat en activitats consolidades com la Mitja Desvern, la Marxa de Regularitat, el Sopar de Motxilla, el Concurs fotogràfic, han treballat per ser presents a les festes de Sant Just amb propostes lúdiques i talentoses com el joc GeoSEAS, han participat muntant una barraca guanyadora a la Festa Major i, sobretot, un detall impagable per generós: es van oferir promptes com a monitors voluntaris quan s'inicià la Secció Infantil.

I tot això fet amb il·lusió, empena, imaginació, altruisme, qualitats abastament demostrades tothora, oi més amb l'esplèndida organització de la festa del seu 5è aniversari el dissabte 16 de maig, celebrada amb tots els ets i uts: una cursa d'orientació on no hi mancava res, seguida per un vermut, un dinar que aplegava totes les seccions i socis que els van voler acompanyar, el bingo sorpresa dedicat al coneixement muntanyenc, un parlament exquisit d'agraïment ad hoc (el podeu llegir [aquí](#)) i un final de festa amb el concert entusiasta de Les Begudes.

Secció JOVE, heu estat i sou un regal impagable per a la SEAS

Gràcies i que sigui PER MOLTS ANYS!!

Endavant!

CINC ANYS DE MUNTANYA, CINC ANYS DE LA FAMÍLIA DE LA SECCIÓ JOVE

Adrià Esteban

Era un 27 de maig de 2021, en una tarda al Parc del Mil·lenari de Sant Just Desvern: feia tan sols una setmana que Pere Aragonès havia estat investit com a 132è president de la Generalitat de Catalunya; dues setmanes que el Futbol Club Barcelona havia conquistat la seva primera Champions femenina; i tres setmanes que el Govern espanyol havia aixecat l'estat d'alarma gràcies als avenços en la vacunació contra la Covid-19. Cinc anys després han canviat moltes coses: el ministre de Sanitat de la pandèmia, Salvador Illa, és ara la màxima autoritat política catalana; «la Barça» ha consolidat la seva hegemonia amb quatre títols europeus; i l'únic virus que avui encara es propaga amb força entre els veïns santjustencs és el de la muntanya.

I és que aquell grapat de joves amb inquietuds per la natura que havien crescut en el lleure de caus i esplais difícilment hauria pogut imaginar, ni en els seus millors somnis, que cinc anys després estarien maquinant una travessa per Noruega, amb una colla d'amics que avui són una família, per celebrar el primer lustre de vida de la secció. Què ha passat durant tot aquest temps? Intentarem posar encara més llum a la claror. I quan arribi la foscor, no patiu: obrirem el frontal.

Abans de res, és de justícia posar nom als artífexs de la primera reunió de la Secció Jove: Maria Concellón, Lluç Tost, Oriol Vilanova, Laura Poll i Carla Poll. Alguns ja no hi són, però la història santjustenca els recordarà a tots ells com els impulsors d'una secció que va comptar amb la inestimable

benedicció, hospitalitat i generositat de la Junta de la SEAS. Encapçalada per la seva presidenta, Romi Porredón, «els grans»—com encara avui ens hi referim en tots els sentits de la paraula— ens van posar totes les facilitats possibles a canvi de poder respir alleugerits en veure que una entitat gairebé centenària podia mirar el futur amb la tranquil·litat de tenir assegurat el relleu generacional. Mai us estarem prou agraïts. Gràcies, un cop més.

El 17 de juliol de 2021 es va fer la primera sortida al Comabona per tantejar els ànims —i el nivell— dels potencials integrants de la futura secció. Quatre mesos més tard, el 20 de novembre, arribava la primera sortida oficial de la Secció Jove al Costa Cabrolera, ja sota el paraigua de l'Ateneu i la SEAS. Un total de 13 joves santjustencs d'entre 18 i 35 anys —la franja d'edat acordada per delimitar la secció— van participar en l'ascensió al sostre comarcal del Berguedà. A banda dels fundadors, a l'expedició també hi figuraven noms tan il·lustres com els del Martí Bailac, la Sílvia Rojas o l'Albert Malaret, que cinc anys després continuen sent peces fonamentals del projecte. Un altra figura imprescindible per comprendre la SEAS Jove és el Carles Orriols, net de Pere Orriols que va ser el primer president de la SEAS, que es va perdre l'excursió al Costa Cabrolera per una lesió, però que ja s'havia mostrat molt actiu des dels primers passos de la secció.

Així doncs, el més difícil semblava que ja estava fet: estrenar-se, obrir foc nou. Però el veritable repte començava aleshores: consolidar el grup, captar nous adeptes, diferen-



Primera excursió oficial de la Secció Jove al Costa Cabrolera

ciar la participació de l'adhesió al projecte, visibilitzar la iniciativa al poble, formar-se en l'àmbit de la muntanya... en definitiva, donar forma i sentit a la SEAS Jove perquè tingués continuïtat en el temps i no acabés sent una simple espurna, sinó una flama capaç de mantenir-se viva molt més enllà de l'entusiasme dels seus primers impulsors. Amb el pas dels mesos, la creació de «comis» per cada ruta i les anades i vingudes de cares conegudes santjustenques es van anar fidelitzant nous membres com l'Ernest Prat, l'Arnau Solà, l'Arnau Amadó o el Xavi Pi que van jurar el seu amor etern a la Secció Jove al llarg del 2022. L'any vinent, el 2023, ja amb la consistència d'un grup format per un nucli dur d'una desena d'integrants, van sotasignar el seu compromís l'Esti Lozano i l'Adrià Esteban —i si se'm permet la postil·la, l'estimat Tor com a mascota oficial—. Finalment, l'Aleix Cuevas el 2024 i el Gerard Galera el 2025 han engreixat la qualitat humana d'un grup que segueix tenint les portes obertes a créixer sostingudament, és a dir, sense perdre l'essència del que ens ha permès arribar fins aquí. En aquesta llista hi falten noms de participants més esporàdics que també han

contribuït a engrandir la secció i deixar la seva empremta, però per una qüestió de síntesi els reservarem per al dia que m'encarreguin escriure unes memòries. En tot cas, aprofitem aquesta tribuna per convidar-los a tornar sempre que vulguin.

875 quilòmetres —la distància que separa Sant Just Desvern de Berna— i 59.198 metres de desnivell positiu —l'equivalent a pujar més de sis vegades a l'Everest des del ni-

vell del mar— després, crec que podem afirmar sense por d'equivocar-nos que, amb els números a la mà, l'objectiu de fer muntanya està més que assolit: hem fet senderisme, alpinisme, barranquisme, raquetes, esquí alpí o esquí de muntanya. Ens hem posat grampons, hem clavat piolets, hem utilitzat polaines, paravents, jaquetes impermeables, capelines, tèrmiques, segones capes i hem carregat tendes, fognets, cremadors, màrfegues, sacs d'estiu i d'hivern i fins i tot *pancakes*. I tot i la predilecció pels Pirineus, hem recorregut dinou comarques catalanes i hem trepitjat en més d'una ocasió sòl aragonès, francès o andorrà. Però l'èxit del projecte no radica en els termes quantitatius, sinó en els qualitatius. I aquí és on rau l'autèntic èxit del projecte.

Anteriorment, he emprat el terme família per a referir-me a la Secció Jove i, com cap de les paraules taquigrafiades en aquest text, no ha estat una tria casual. Si entenem la família des d'una dimensió humana, és a dir, com una unitat social formada per un grup d'individus que pot anar més enllà de l'estricta parentesc, utilitzar aquest concep-



Excursió hivernal als estanys de Carançà

te no és, en cap cas, a la babalà. L'afinitat que ens uneix per la muntanya —amb tot el que implica i que unes ratlles més avall detallaré amb pèls i senyals—, la periodicitat amb què ens veiem —sovint superior a la que mantenim amb la pròpia família de consanguinitat— i la confiança que hem construït al llarg del temps fan que, almenys fins al dia d'avui, els vincles teixits entre nosaltres siguin prou sòlids, un petit tresor cada vegada més difícil de trobar en l'era de la modernitat líquida descrita per Zygmunt Bauman.

Ara bé, per no caure en una idealització excessiva, hem d'admetre que les famílies, com les amistats, no estan exemptes de desavinences i les històries que vivim sovint s'allunyen de qualsevol índex de romanticisme. I és normal que sigui així quan passes hores i hores perdut allà on Crist va perdre l'espardenya amb una motxilla que sembla el menhir que Obèlix carregava a l'esque-

na mentre t'aferres a una roca amb mans i peus per no perdre l'equilibri en la grimpada; o quan quatre persones han de dormir enllaunades com sardines dins d'una tenda a 2.000 metres d'altitud i sota una tempesta elèctrica incessant mentre pels baixos comença a calar aigua com si fos el Titanic; o quan tens la inajornable necessitat d'anar de ventre i has d'adoptar una incòmoda postura a la gatzoneta a 0 graus de temperatura a l'exterior tractant de no tacar-te i enduent-te el paper de vàter amb què t'has eixugat per no deixar cap residu no orgànic; o quan estàs ferotgement famèlic després d'una llarga ruta i et toca sopar el maleït frànkfurt amb gust de plàstic i remates l'àpat amb un plàtan completament «espatxurrat»; o quan després d'una jornada extenuant amb les primeres llagues als peus t'estires sobre una màrrega que ni aïlla del fred ni de la duresa de la llitera per recuperar forces de cara l'endemà i comences a escoltar un concert de roncs més potent que la brama dels cérvols en plena època de zel. Quedi anotat que aquesta ínfima mostra d'entranyables vivències poden contenir un cert biaix de l'autor, però considero que, en major o menor mesura, són prou representatives del grup.

Aquestes mateixes experiències són les que contribueixen a forjar el tarannà d'un grup que, a banda de fer muntanya, també es caracteritza per la seva progressiva implicació en el teixit associatiu local: l'organització de l'activitat de la GeoSEAS i la decoració d'una barraca per festa major; l'assumpció del brindis i el vermut de la festa major de l'Ateneu; o enguany, la creació d'una cursa d'orientació i preparació d'un dinar popular per a un centenar de persones són alguns exemples de la capacitat de la Secció Jove per involucrar-se en el moviment de la cultura popular. Precisament, la segona part del lema de la SEAS, muntanya i cultura, seria una de les assignatures pen-

dents que hem d'aprofundir. Però bé, pas a pas, és un possible full de ruta a traçar. Portem cinc anys de vida i tampoc es tracta d'asfixiar els limitats recursos humans de què disposem, ja que, al capdavant, tots tenim altres famílies, amistats i obligacions que també reclamen la nostra atenció.

El que sí que és el nostre gran deure moral és emmirallar-nos en «els grans» i no perdre mai de vista el seu llegat, de valor incalculable. Perquè és molt probable que les circumstàncies vitals de cadascú ens obliguin temporalment a distanciar-nos i ens impedeixin mantenir el ritme actual de proactivitat. No passa res, no hem de renegar del dia que arribi aquest moment perquè és pura llei de vida. L'objectiu, almenys al meu entendre, és afrontar la inevitable evolució de la SEAS Jove, sigui quina sigui la

forma que adopti, amb l'esperit d'una cursa de fons. Hem plantat una llavor —i darrere seu ja en venen d'altres, com la SEAS Infantil i la SEAS +35— i entre tots hem de cuidar aquest fill comú sense oblidar cuidar-nos també entre nosaltres. Que aquest projecte continuï sent una font d'il·lusió, de motivació, de disbauxa, d'inspiració, d'evasió... o del que signifiqui per a cadascú, depèn de la consciència col·lectiva que siguem capaços de preservar i de la responsabilitat compartida amb els nouvinguts que vulguin sumar-se.

En definitiva, llarga vida a la SEAS Jove, si no ens trobeu pels carrers de Sant Just, busqueu-nos per les muntanyes. Allà hi serem amb el desig ben viu que d'aquí a cinc anys puguem estar bufant les espelmes de la nostra primera dècada.

Festa del 5è aniversari de la Secció Jove a la plaça Malaret el 16 de maig de 2026



MARXA «TRAVESSA DEL MONTSENY» CAMÍ DE LA 50a EDICIÓ. UN LLARG CAMÍ

Pep Molinos

L'any 1972, quan formàvem part del grup de monitors de l'Agrupació Catalana Pica d'Estats (A.C.P.E.), grup de muntanya de La Salle Comtal, vam impulsar la idea d'organitzar la Marxa de Fons Travessa del Montseny. L'ACPE va seguir organitzant altres marxes de fons amb diferents itineraris, com Taga-Serra Cavallera, Integral de Montserrat, i Planoles-La Molina. Però fou el 1977 quan l'entitat va reprendre la Marxa de Fons Travessa del Montseny amb caràcter anual. El 2009 el Club Excursionista Caminaires de Vilamajor va agafar el relleu fins enguany que compleix la seva 50a edició.

Aquella primera Travessa tenia un caire més aviat social, estava dirigida als joves més formats de l'entitat i a altres centres i grups del barri. El seu itinerari enllaçava Figaró amb la Batllòria, de tren a tren per facilitar els transports als marxadors. El seu itinerari passava pels llocs més emblemàtics del Montseny: Figaró, Tagamanent, la Calma, coll Formic, Matagalls, Sant Marçal, les Agudes, turó de l'Home, Santa Fe, Gualba i la Batllòria. Posteriorment, per temes logístics, es va situar la sortida a Aiguafreda i l'arribada a Gualba.

El resultat va ser força positiu i engrescador, i així va ser com una petita marxa social es va convertir any rere any en una fita del nostre excursionisme.

A les primeres edicions es puntuava per mitjanes: or, plata i bronze, fu-

gint del sistema ordinal. Posteriorment, per tal de donar-hi un aire més social, tots els marxadors que finalitzaven la prova, abans de l'horari de tancament, rebien el trofeu de la Travessa.

Ja des de les primeres edicions, un dels objectius principals era donar a conèixer el massís del Montseny en tota la seva plenitud, combinant el respecte a la natura i la pràctica de l'excursionisme. Anys després es constituí el Parc Natural del Montseny, i la Travessa es va adaptar a les normatives del parc, tal com petites modificacions de l'itinerari per nidificació de les aus, i adaptació del marcatge no agressiu. Era i és un itinerari de gran bellesa i contingut paisatgístic, que transcorre per una gran diversitat de boscos (pinedes, fagedes, castanyedes, avetoses, etc.), airoses carenes, fondalades, rieres, prats subalpins i cims força panoràmics. Això va fer que

Arribant al Matagalls



Ramon Zamorano



Marxadors al cim del Matagalls

molts amants de l'excursionisme i del Montseny, participessin una o més vegades en la Travessa.

La Marxa sortia d'Aiguafreda, i seguia pel Tagamanent, la Calma, Collformic, Matagalls, Sant Marçal, les Agudes, turó de l'Home, Santa Fe, Gualba. Un recorregut exigent de 47,3 quilòmetres i 2.250 metres de desnivell positiu.

Fou l'any 2009 quan l'ACPE va cedir el relleu de la seva organització al Club Excursionista Caminaires de Vilamajor. A partir d'aquella data, la Travessa va rebre un nou impuls donada la implicació del veïnatge de Sant Antoni de Vilamajor, en el marcatge, el control, la logística, etc.

Enguany, el 16 de maig de 2026 ha estat la 50a Travessa del Montseny, amb participació de 500 inscrits. Un orgull pels excursionistes de casa nostra, pels municipis col·laboradors i per la pròpia organització, que al llarg de les edicions ha sabut mantenir la tradició d'un itinerari únic i espectacular, adaptant-se als temps actuals.

Un record personal: els orígens 1969

Els orígens de la Marxa Travessa del Montseny, es remunten al 1969. Érem dos companys, en Joan Sol i jo mateix, membres de l'Agrupament Escolta del Col·legi de La Salle Comtal de Barcelona. Teníem un petit bagatge d'anar d'excursió: havíem fet algun curset de la U.E.C. i en el meu cas, ja des de menut, sortia d'excursió amb la família força sovint. Durant aquella temporada ens havíem aventurat a fer algunes excursions sense monitors, i així ens va venir la idea de fer la travessa del Montseny.

Ja abans de la Guerra Civil, s'havien fet algunes curses atlètiques de llarga distància que passaven pel Montseny. A casa havia sentit a parlar d'aquesta travessa al meu pare i al meu oncle Miquel, ambdós bons excursionistes i que per a mi foren una veritable escola. El problema era que en Joan i jo solament teníem quinze anys, i aquesta travessa creava força dubtes a les famílies. La meua mare no ho veia gens clar, però el pare dissimuladament tenia il·lusió que la fés-

sim. Ens va ajudar a planificar-la sobre un vell mapa escala 50.000, uns croquis fets sobre paper d'estrassa, i un munt de consells i indicacions. Val a dir que malgrat la nostra joventut érem prudents i responsables, però també agosarats per anar a la muntanya.

Dit i fet. Arribat el dia, sortim cap al Figaró i per la vall de Vallcàrquera ens enfilem a les runes del Tagamanent. A la masia de can Bellver, encara habitada, ens reomplen les nostres cantimplors, preguntant-nos amb cara de sorpresa si sabíem on anàvem. Amb les seves indicacions prosseguim pel pla de la Llacuna i posteriorment per la Calma, amb el neguit de veure «molt» a la llunyania el Matagalls.

Arribats a coll Formic, fem un bon descans i agafem aigua a la font de la gran masia de la Castanya. Mentre anem pujant al Matagalls, el cel es va ennegrint i veiem que s'esvaeix la idea inicial de fer un bivac al cim del Matagalls (segons el meu oncle: una virgueria). Dalt del cim es desferma una bona tempesta que ens fa abandonar la idea del bivac. Baixem esperitats, amb les capelines posades, pel

camí ben enfangat fins a Sant Marçal, on encara segueix plovent força. Dormim a la pallissa, però abans el masover ens permet eixugar la roba a la llar de foc mentre ens ofereix un got de ratafia. Renoi!! no l'havíem provat mai, i a més de trobar-la bona ens fa revifar.

L'endemà a trenc d'alba, abandonem la pallissa i enfilem cap als Castellets per ascendir a les Agudes. Mentre pujàvem pel rocam teníem sempre present els consells del pare: compte als Castellets, no quedeu penjats!! Després d'una divertida grimpada, arribem a les Agudes i seguim carena fins al turó de l'Home amb el seu característic observatori meteorològic. Xalem amb les panoràmiques tot cercant muntanyes conegudes. Baixem per la bonica fageda fins a la font de Passavets i seguidament al proper hotel-ermita de Santa Fe. Ara ens toca anar a cercar algun camí que baixi prop de la riera de Gualba; el trobem però força malmès, i la veritat és que ens costa arribar a Gualba. A partir d'ací, amb quatre quilòmetres plans arribem a l'estació de la Batllòria, just a temps de pujar a un tren que ens porta a Barcelona.

En arribar a casa, a la mare li canvia la cara en veure'm, i el pare no pot amagar la seva secreta satisfacció.

Aquella Travessa tan preparada i desitjada, va resultar per a nosaltres dos un abans i un després. A partir d'aquell moment, ja ens atrevíem a tota mena d'excursions. Va ser aconseguir un petit somni.

Sovint he fet aquesta entranyable Travessa, però a partir d'aquella data en una sola jornada, ja sigui participant a la Marxa o per lliure, amb la satisfacció de repetir-la cinquanta anys més tard.

El turó de l'Home i Puig Sesolles



Ramon Zamorano

TRAVERSANT ELS PIRINEUS (IV): DE BAGNÈRES DE LUCHON A ESTERRI D'ÀNEU

Borja Guijarro

Bagnères de Luchon està ple com un ou quan la *navette* arrenca muntanya amunt. De seguida deixem enrere l'idíl·lic poble-balneari, tot pujant per verds i frondosos vessants de foscos i ufanosos pins. El bull·lici del poble contrasta amb la tranquil·litat que es respira a les fagedes i pinedes per on passem; esponderós mantell verd i negre del jardí pirinenc. El vessant nord del Pirineu és un altre món, més humit i ufanós que el vessant sud, sec i pelat, com me'n adono en arribar a l'Hospice de France, punt de partida de la nostra nova aventura pirinenca. Baixem de la *navette* quan el matí està arribant al seu zenit i, malgrat la frescor de la vegetació i l'ombra de les muntanyes, la calor comença a ser forta.

Hem vingut per a continuar la transpirinenca pràcticament des d'on la vam deixar la darrera vegada, a Benasc, i avançar durant dues setmanes en direcció al Mediterrani. Però aquesta vegada, farem la transpirinenca a la nostra manera, alternant el GR-11 amb altres camins, tot buscant sempre la ruta més bonica, solitària i allunyada de la civilització que faci possible que puguem pujar tants cims com sigui possible. Aquesta idea ha anat quallant al meu cap en els últims mesos fins a esdevenir una obsessió. I és que, des que vaig començar el GR-11, ja fa un parell d'anys (vegeu el butlletí 334, gener/febrer de 2018), i a mesura que la bellesa del Pirineu s'ha anat apoderant de mi, la idea d'anar cremant etapes per a arribar al Mediterrani ha perdut força davant d'un major interès per a allargar les etapes i postergar el final del viatge.

Però per a això, la logística és essencial. I més quan qui escriu aquestes ratlles viu a Brussel·les i se les ha d'enginyar per tornar al Pirineu central, a uns 1.300 km de distància. Per sort, la Jana ha descobert una línia de tren nocturn que, sortint de París, recorre en paral·lel el Pirineu francès. Així, podrem arribar a Bagnères de Luchon en transport públic, i reconnectar amb la vall de Benasc travessant des de França pel mític port de Benasc.

Sense perdre temps, deixem enrere l'Hospice de France per pujar per un costerut sender que, zigzaguejant, puja un vertical mur verd per a arribar al *refuge de Vénasque*, punt d'habitualment abans d'enfrontar-nos al darrer ascens per a coronar el port de Benasc. L'ascens és agrest, i em vaig girant constantment per veure si la Jana puja bé. Després de superar una llarga malaltia, és la primera vegada que emprèn una activitat

Pujant al port de Benasc, amb el refuge de Vénasque



física d'aquesta envergadura, i em pregunto si he fet bé traçant una ruta tan ambiciosa com bonica.

Després d'unes quantes hores de pujada, assolim finalment el port de Benasc, un tallat estret a la roca en forma de ve baixa que dona pas a l'assolellat vessant sud del Pirineu.

Davant nostre se'ns fa present l'alterós masís de la Maladeta amb el rei dels Pirineus que s'alça majestuós per damunt de tots els altres pics. La visió de l'Aneto m'impresiona i m'entristeix a la vegada davant la pràctica desaparició de la glacera, que ha tingut una reculada alarmant en els darrers anys. Quan arriba la Jana, li ensenyo el formidable paisatge i li assenyalo el lloc on hi ha el refugi de la Renclusa, un petit punt gris entre tanta roca, i on ens estarem aquesta nit.

Encara és de nit quan abandonem l'escalfor del refugi per llançar-nos a la freda foscor de camí cap al cim de l'Aneto. Les últimes llàgrimes de Sant Llorenç travessen un cel nocturn que s'encén lentament amb els primers raigs de sol. L'astre rei es dibuixa a l'horitzó quan arribem a l'Ibón de Salterillo, la nova ruta normal a l'Aneto a l'estiu davant els continus accidents que es produeixen a la ruta del Portillón. I és que les continuades onades de calor han tret a reluir un gel negre, dur i summament perillós a la glacera de l'Aneto, que desafia fins i tot el metall dels grampons.

La situació de la gelera està tan malament que, a aquestes alçades d'agost, la ruta del Salterillo fa possible pujar al cim de l'Aneto sense ni tan sols trepitjar el gel. Durant una bona estona avancem a bon pas a través de l'extinta gelera, una enorme superfície rocosa que en altre temps cobrien metres i metres de gel, i que actualment s'ha transformat en un ondulat vessant de roca esmal-



La Jana i el Borja al cim de l'Aneto

tada atapeïda de grans blocs solts. Un bonic i desolador desert de pedra, un paisatge buit i dur cisellat per forces ancestrals en el transcurs de milers d'anys.

Una vegada passat el coll de Coronas, arribem a l'única dificultat manifesta de la ruta: el temut pas de Mahoma. Davant nostre, un grup nombrós en comença la travessia amb dubtes, i uns quants dels seus integrants s'arrossegueu i aferren a la roca com a la vida mateixa. He llegit tant sobre aquest pas que, quan ens toca el torn de passar, em sorprèn com n'és de fàcil i divertit travessar l'estret i curt ressalt que ens separa del cim. I així, tot just uns minuts més tard, ens abracem al cim del rei dels Pirineus, gaudint de l'ambient alpi i del superb paisatge que ens envolta.

Després de dos dies de gran intensitat, la tercera jornada es presenta igual de dura: avui toca recórrer la llarga vall fins al pic de Molières, i des d'allà baixar fins al refugi de Conangles. Aviat els prats verds donen pas al granit llimat per les ja desaparegudes

geleres i aquestes, a la vegada, al regne de les altures i esmolades crestes. Des del cim del Molières albirem per primera vegada Aigüestortes: allà hi ha la Punta Alta, el meu primer tresmil amb la SEAS, els Besiberris, el Montardo (que pujarem aviat) i tantes altres muntanyes per descobrir...

Ens cruspim els nostres entrepans al cim i, després d'acomiar-nos de l'Aneto amb la seva imponent cresta de Salenques, comencem l'etern descens per la vall de Molières, camí del túnel de Vielha. La baixada és llarga i cansada. A estones, la vall sembla que s'allargui i, per si no fos prou, a la Jana li fan mal els peus, cosa que alenteix la nostra marxa. Quan finalment arribem a les florides prades a prop del túnel, ja és tarda enllà i arribem esgotats al refugi, a temps per a una dutxa calenta, un abundós sopar i una ben merescuda cervesa.

Durant els pròxims dies recorrerem el bonic Parc Nacional d'Aigüestortes, amb els seus milers de llacs d'alta muntanya. Abans, no obstant, els peus de la Jana ens obliguen a fer una parada imprevista i baixar a la Val d'Aran per tractar unes horroroses butllofes i comprar unes botes noves. Ja amb els peus «nous», tornem a passar pel refugi de la Restanca per coronar el Montardo i gaudir de les seves boniques vistes. Després d'haver passat un sens fi de llacs d'alta

muntanya, arribem al refugi de Colomers, on una parella australiana oferirà un concert gratuït de roncs per als «afortunats» companys d'habitació.

Havent dormit poc, amb molts quilòmetres fets i amb major fatiga a les cames, baixem el dia següent a l'estany de Sant Maurici, on ens sorprèn el formiguer de turistes arribats des d'Espot. No deixa de ser curiós com es pot passar d'una vall completament solitària a la més absoluta massificació a la vall del costat en un obrir i tancar d'ulls. La massificació del parc nacional m'entristeix una mica, ja que, si bé els paratges són formidables, el soroll i l'aglomeració del lloc en desvirtuen la seva màgia.

Així doncs, ens resignem a passar el més de pressa possible, fem les fotos de rigor dels Encantats i continuem el nostre camí, tot desviant-nos aviat del GR-11 per posar el rumb cap al refugi del Pla de la Font. De cop i volta, deixem enrere les masses, el camí s'enfila fort i ens tornem a trobar en la més absoluta solitud. Travessat l'últim mur del dia, assolim un petit coll que dona pas a una idíl·lica vall de prats i cavalls, on es troba l'acollidor refugi del Pla de la Font. A la llunyania s'entreveu ja el Mont-roig, el nostre proper objectiu. Però abans d'això toca fer un bon sopar i una jornada de recuperació a la vall. Continuarà...

Camí del port de Ratera, al fons el Montardo



Comentari

Aquest és el tercer article d'una sèrie de set, que aniran sortint al nostre Butlletí, sobre els diferents trams del GR-11, Transpirenaica.

I - Ascens al Bisaurin. Butlletí de la SEAS núm. 334 de gener/febrer de 2018.

II - Travessant els Pirineus: de Canfranc a Ordesa, agost de 2018. Butlletí de la SEAS núm. 383 de març/abril de 2026.

III - Travessant els Pirineus: d'Ordesa a Benasc. Butlletí de la SEAS núm. 384 de maig/juny de 2026.



ACTIVITATS DE LA SEAS DELS MESOS ABRIL I MAIG DE 2026

Cicle "Salut i muntanya" Excursió a Castellfolit de la Roca-Santa Pau i Olot-Can Xel (Garrotxa)

10/04/2026 - Conferència "Cura del cos i prevenció de lesions: preparació muscular i articular, i estiraments" per Andrea Sabata a la sala Piquet amb 47 assistents.

12/04/2026 - L'excursió llarga va anar des de Castellfolit de la Roca fins a Santa Pau. La curta va anar des d'Olot a can Xel passant per Batet. La cultural va ser pels entorns d'Olot, amb un total de 33 participants.

Secció Jove. Excursió a Monturull

11 i 12/04/2026 - Dissabte 11 es va sortir del poble de Bescaran, passant pel Turó Punçó, el Monturull (2.761 m), acabant al refugi de Claror. El diumenge 12 es va tornar cap a Bescaran tot coronant el pic de Claror (2.619 m) i el pic Negre (2.642 m). En total foren 27,7 km i 1.800 m de desnivell, amb 11 participants.

Secció +35. Sortida Multiesport a Àger (Noguera)

18 i 19/04/2026 - Cap de setmana al càmping Àger per practicar diferents esports, amb 16 participants.

Matinal al Parc Agroforestal de Gallecs (Vallès oriental)

19/04/2026 - Itinerari circular amb inici i final a Can Magre passant pel bosc de Can Mulà, torre de Malla, ai-guamolls de Can Salví, riera de Gallecs, Santa Maria de Gallecs i retorn a l'inici, amb 10 participants.

Secció Infantil. Sortida a Collbató

19/04/2026 - Sortida familiar amb dinar de germanor a Collbató, amb pares, nens i monitors, amb 43 participants.

Documental Everest 1985

29/04/2026 - Projectió del documental "40 anys de la 1a ascensió catalana a l'Everest" presentat per l'expedicionari Carles Vallès, a la Sala Cinquantenari, amb una assistència de 140 persones.

Cicle "Salut i muntanya" Excursions al massís dels Ports (Matarranya)

07/05/2026 - Conferència "Perills de la muntanya estival: entre allò objectiu i allò subjectiu" per Roger Martorella a la sala Piquet amb 18 assistents.

08, 09 i 10/05/2026 - Divendres 08: Desplaçaments en cotxe fins a Vall-de-roures. **Dissabte 09:** L'excursió llarga, circular amb inici i final a la Fenellasa passant pels estrets del Parrissal, el pont de la Guimerana... La curta va recórrer els estrets del Parrissal. **Diumenge 10:** L'excursió llarga, circular amb inici i final a l'aparcament riu Ulldemó passant pel mas de Serret. La curta va recórrer els estrets d'Arnes. Amb un total de 34 participants.

Secció SEAS+35 i Secció Jove. Excursió a Penyes Altes (Berguedà)

09/05/2026 - Excursió a Penyes Altes de Moixeró, amb 19 participants.

Secció Jove. Festa del 5è aniversari de la Secció Jove

16/05/2026 - Celebració del 5è aniversari de la secció Jove amb cursa d'orientació (93 participants), vermut, botifarrada, bingo muntanyenc i concert amb Les Begudes (133 participants).

XLIX Marxa de regularitat Fulgenci Baños

17/05/2026 - La XLIX Marxa de Regularitat Fulgenci Baños es va fer a Gaià (Bages) amb 19 equips i 43 participants, i 24 col·laboradors dels quals 8 eren organitzadors.

Matinal Excursió al turó de Morou (Montseny)

19/05/2026 - Itinerari circular amb inici i final a Santa Fe, font de Frare, font dels Quatre, pou de neu, esquei de Morou, turó de Morou, els Empedrats, pantà de Santa Fe i retorn a l'inici, amb 21 participants.

Secció Infantil. Camí de Ronda de la Costa Brava

19/05/2026 - Excursió fent el camí de ronda de Palamós (Costa Brava), amb 32 participants en total.



ACORDS DE LA JUNTA

Reunió de l'11 de maig de 2026

Altes: Marcel Cardona (1355) i Sarah Schmidt (1356)

Baixes: Aitor Arredondo (1335) i Montserrat Fornés (1140)

— La sortida familiar dels Infantils amb pares, nens i monitors que es va fer el 19 d'abril a Collbató va ser un èxit, amb 43 participants.

— El passi del documental Everest 1985 va tenir molt bona assistència amb 140 persones. Va estar conduït per Carles Vallès i també hi van participar els expedicionaris Lluís Gómez, Jordi Canals i Xavier Pérez Gil.

— Finalment, la Balconada Fulgenci Baños de can Ginestar ja ha estat restaurada per l'Ajuntament i llueix de nou després de gairebé tres anys des que vam reclamar la seva recuperació.

— Amb motiu dels 60 anys de la publicació ininterrompuda del nostre butlletí, s'ha previst fer una taula rodona amb antics i nous membres de la taula de redacció el 15/10/2026 a les 19:30 h a la Sala Cinquantenari amb la col·laboració de *La Vall de Verç*.

Reunió de l'1 de juny de 2026

Altes: cap

Baixes: Mariona Moliné (1311), Frederic Planas (30) i per defunció Teresa Faneca (271), el nostre condol.

— La darrera sortida de la Secció Infantil es farà el 14 de juny a la Garrotxa aco-

miadant una temporada en la que hi ha hagut una molt bona participació, mantenint la col·laboració dels Joves fent de monitors.

— La Federació informa que pot ajudar a les entitats que hagin tingut pèrdues a causa del tancament de Collserola per la pesta porcina africana, tot i que no és el nostre cas.

— La celebració del 5è aniversari de la creació de la Secció Jove, celebrada el 16 de maig, va ser un èxit de participació (133 a la botifarrada i 93 a la cursa d'orientació). També va agradar molt el parlament que va fer el Xavier Pi en nom de la Secció Jove.

— La SEAS +35 ens fa saber que han ajornat per a l'any vinent la sortida a la Pica d'Estats per la inseguretat actual que hi ha per la quantitat de neu existent. La propera sortida serà el 6 i 7 de juny al Costa Cabriolera junt amb la Secció Jove.

— La Marxa va anar molt bé, amb un temps esplèndid i un paisatge que va agradar molt. L'any 2027 es farà la 50a Marxa a Collserola, si finalitza el tema de la pesta porcina africana, i serà la darrera marxa que organitzi l'actual equip de companys que porten molts anys fent-ho.

— Es comenten els detalls de la nova edició del Concurs Fotogràfic que enguany s'iniciarà el 6 de juliol i acabarà el 15 de setembre. Els premis als guanyadors es lliuraran durant el Sopar de Motxilla del 26 de setembre, en el que també s'haurà decidit la foto guanyadora per votació popular.

Taula de redacció	— Leonci Canals, Maria Garcia, Jordi Gironès Ramon Prat, Agustí Revilla i Teresa Reverter
Autoedició	— Leonci Canals
Tramesa	— Elisabeth Bart
Disseny	— Leonci Canals i Teresa Reverter
Correcció de textos	— Servei Local de Català de Sant Just Desvern
Impressió	— [B...] gràfic

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Entitat esportiva núm. A01824

Dipòsit legal: B 19371-1972

<https://ateneudesvern.cat/seas/>



Seccions de la SEAS

SEAS Infantil <https://ateneudesvern.cat/seas-infantil/>

SEAS Jove <https://ateneudesvern.cat/seas-jove/>

SEAS +35 <https://ateneudesvern.cat/seas-35/>

COL·LABORACIONS



Ajuntament de
Sant Just Desvern

FLORETO

Creu 66. Tel 933723103

IMMACULADA AMAT
FRANCESC HOMEDES

CISTELLERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364



La Secció Jove de la SEAS al cim del Canigó el 22 de juny de 2026 per recollir la Flama que va viatjar fins a Sant Just Desvern.

Marti Ballac